

Glossa

Som gent de parròquia

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Després de la glossa de la setmana passada sobre la nova exhortació apostòlica del Papa, torno a parlar de les característiques de les comunitats parroquials amb les que somni. Sabeu que aquestes reflexions les trec del que està passant arran del Pla pastoral i del llibre “Una renovación divina”. El títol d’aquesta glossa el manllevo de l’autoidentificació d’un bon home d’una parròquia de la diòcesi. Es tracta d’algú que ajuda en el que calgui, des de fa molts anys i amb tota mena de rectors. Té un sentit de pertinença a la parròquia molt fort i clar. Precisament, avui us parlo d’una comunitat que cultiva la pertinença i que proposa clarament la seva oferta i les seves expectatives a tots els qui hi entren en contacte. Fins fa uns anys, la pertinença a una parròquia es mesurava pel lloc on hom anava a missa. A més, la majoria dels fidels consideraven que la parròquia només esperava d’ells l’observança dominical i una vida moral recta. Això funcionava perquè érem molts els educats catòlicament que anàvem cada diumenge a missa i demanàvem, quan tocava, els altres sagraments. Alguns pocs, més actius, acceptàvem col·laborar en algun servei: netejar l’església, arreglar-la quan hi calien obres, preparar detalls per a les festes... Avui, tot això ha canviat! Quasi ningú fa aquest itinerari i per això “els de

missa” i “la gent de parròquia” cada cop som més vells. Si mirem, en canvi, les comunitats que creixen veiem que els nous fidels s’hi queden perquè hi han trobat una comunitat acollidora, que té una oferta clara i no oculta les seves expectatives. Molts dels catòlics llatins arribats a casa nostra han acabat a les esglésies evangèliques perquè no s’han sentit acollits a les nostres misses i, a més, no els hem fet cap proposta interessant. En algunes parròquies de la diòcesi, sobretot gràcies als cursos Alpha, s’està cultivant l’acollida, oferint un itinerari significatiu per als qui s’apropen i mostrant allò que la comunitat espera de cada persona que està caminant. La gent persevera perquè s’hi troba bé, perquè l’interessa el que va descobrint i perquè va experimentant canvis positius en la seva vida. D’una manera amable i càlida van esdevenint cristians. No és tan difícil mimar l’acolliment especialment en les activitats o celebracions freqüentades per persones allunyades! Coneixem i hem provat fórmules càlides i convivencials de primer anunci! Tenim itineraris de creixement en la fe que responen a la fam que es va despertant! I no falten les idees que permetran als nous cristians aportar el seu granet de sorra per fer més viva, més missionera i caritativa la nostra parròquia! Reflexionem-ho i posem-nos-hi!

